

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 299/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVOZBER, s. r. o., Radlinského 28, Spišská Nová Ves, zastúpenej advokátom JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátska kancelária, Gelnická 33, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 od. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf 93/2014 z 23. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVOZBER, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. marca 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVOZBER, s. r. o., Radlinského 28, Spišská Nová Ves (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 od. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžf 93/2014 z 23. novembra 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 186/2013 Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) preskúmaval zákonnosť rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1100303/1/37127-250432/2013/4897 z 24. mája 2013, ktorým bolo ako vecne správne potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Košice, pobočky Spišská Nová Ves (ďalej len „daňový úrad“) č. 9812401/5/599271/2013/Kor z 13. februára 2013 o vyrubení sťažovateľke rozdielu dane na DPH v sume 611 228,86 € za zdaňovacie obdobie november 2010 v súvislosti s kúpou „... 114 blokov cievok, ktoré boli pôvodne súčasťou elektromagnetického separátora 6ERM-35/315...“ (ďalej len „bloky cievok“), resp. v súvislosti s kúpou ich častí majúcich charakter kovového šrotu.

3. Na základe objednávky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], z 22. októbra 2009 Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity (ďalej len „znalec“) vyhotovil znalecký posudok č. 95/2010 o posúdení technického stavu blokov cievok, podľa záverov ktorého jednotlivé bloky cievok, ktorých predpokladaný rok výroby bol rok 1988 – 1992, ktoré neboli označené výrobnými číslami a nemali samostatné výrobné štítky, „... nie sú vhodné pre ďalšie priemyselné využitie...“ (pozri stranu 19 rozsudku krajského súdu, pozn.). Následne obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], v novembri a decembri 2009 kúpila z Ukrajiny týchto 114 blokov cievok, tieto priviezla na Slovensko a na základe zmluvy o skladovaní z 24. novembra 2009 tieto bloky cievok uskladnila v skladových priestoroch sťažovateľky. Dňa 2. novembra 2010 spoločnosť [REDAKOVANÉ], predala zmienených 114 kusov blokov cievok obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], za sumu 1 626 828 € plus 309 097,32 € DPH, pričom išlo o nepohyblivú dodávku, keďže bloky cievok boli predané bez prepravy a ostávali stále uskladnené v skladových priestoroch sťažovateľky. V ten istý deň 2. novembra 2010

na základe ďalšej kúpnej zmluvy spoločnosť [REDAKOVANÉ], za sumu 3 216 994 € plus 611 228,86 € DPH predala sťažovateľke (obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]) časti predmetných blokov cievok, ktorých „... *hodnota spočívala v hodnote druhotných surovín v nich sa nachádzajúcich...*“ (kúpna zmluva v tomto odkazovala na znalecký posudok č. 95/2010, pozn.) a ktoré boli v predmete tejto kúpnej zmluvy označené ako „... *medené časti cievok a železné časti cievok...*“. Keďže podľa daňového úradu v prípade kúpnej zmluvy medzi predávajúcim [REDAKOVANÉ], na jednej strane a kupujúcou sťažovateľkou na strane druhej nebol predmetom obchodného vzťahu technologický celok, t. j. bloky cievok ako také, ale predmetom tejto zmluvy boli medené a železné časti týchto blokov cievok, ktoré boli pôvodne súčasťou tohto technologického celku a ktoré mali charakter už iba kovového odpadu, na základe čoho bola určená aj ich cena v kúpnej zmluve (cena bola určená vynásobením jednotkovej ceny za tonu medených a železných častí blokov cievok po ich vážení, pozn.), daňový úrad s odvolaním sa na § 69 ods. 12 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“), podľa ktorého „*Platiteľ, ktorý je príjemcom plnenia od iného platiteľa, je povinný platiť daň vzťahujúcu sa na dodanie kovového odpadu a kovového šrotu v tuzemsku; kovovým odpadom a kovovým šrotom sa rozumie kovový odpad a kovový šrot z výroby alebo z mechanického opracovania kovov a kovové predmety ďalej už nepoužiteľné vzhľadom na ich zlomenie, rozrezanie, opotrebenie alebo z podobných dôvodov*“, ako aj s poukazom na čl. 199 ods. 1 písm. d) smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 (ďalej len „smernica“), podľa ktorého „*Členské štáty môžu stanoviť, že osobou povinnou platiť DPH je zdaniteľná osoba, ktorej bola vykonaná ktorákoľvek z týchto dodávok – dodanie použitého materiálu, použitého materiálu nevhodného na opätovné použitie v rovnakom stave, šrotu, priemyselného a nepriemyselného odpadu, recyklovateľného odpadu, čiastočne spracovaného odpadu a určitých tovarov a služieb, ako je uvedené v prílohe VI*“, ustálil, že sťažovateľka ako platiteľka DPH kúpila v tuzemsku kovový odpad od iného platiteľa DPH, a teda bola a je osobou povinnou platiť DPH namiesto svojho dodávateľa. Daňový úrad preto rozhodnutím č. 9812401/5/599271/2013/Kor z 13. februára 2013 rozhodol o vyrubení sťažovateľke rozdielu dane na DPH v sume 611 228,86 € za zdaňovacie obdobie november 2010.

4. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 S 186/2013 z 15. mája 2014 žalobu sťažovateľky na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva č. 1100303/1/37127-250432/2013/4897 z 24. mája 2013, ako aj rozhodnutia daňového úradu č. 9812401/5/599271/2013/Kor z 13. februára 2013 ako nedôvodnú zamietol, pričom v rámci odvolacieho konania sa s jeho názorom stotožnil aj odvolací najvyšší súd, ktorý svojím rozsudkom sp. zn. 2 Sžf 93/2014 z 23. novembra 2016 rozsudok krajského súdu potvrdil.

5. Sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu uviedla:

«Sťažovateľ uvádza, že súčasťou normatívnej premisy čl. 199 ods. 1 písm. b) Smernice Rady 2006/112/ES je príloha VI, ktorá obsahuje „Zoznam dodaní tovaru a poskytnutí služieb uvedený v článku 199 ods. 1 písm. d)“. V bodoch 1 až 6 prílohy VI sú taxatívne uvedené podmienky, ktoré musí spĺňať tovar, aby sa mohol posudzovať za tovar, resp. za kovový odpad a kovový šrot v zmysle čl. 199 ods. 1 písm. b) Smernice Rady 2006/112/ES... Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že nepostačovalo Najvyšším súdom SR len uviesť, že z prílohy VI nevyplýva požiadavka, že by sa malo jednáť o odpad, ktorý vznikol v dôsledku niektorej zo spracovateľských operácií ale Najvyšší súd SR mal povinnosť konkrétne uviesť pod ktorý z bodov 1 až 6 prílohy VI subsumoval bloky cievok. Dôsledkom absencie uvedeného právneho sylogizmu je to, že odôvodnenie rozsudku neobsahuje zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení, je neúplné, nedostačujúce a nespĺňa požiadavky vyplývajúce z ustanovenia § 157 Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovateľ s poukazom na znenie prílohy č. VI Smernice tvrdil, že dodané bloky cievok, resp. medené a železné časti cievok nie je možné ani pri extenzívnom výklade považovať za dodanie tovaru uvedeného v prílohe č. VI Smernice 2006/112/ES. Ťažiskovým argumentom k uvedenému tvrdeniu bol názor [REDAKOVANÉ], ktorý s ohľadom na účel ustanovenia čl. 199 bod 1 písm. d) Smernice 2006/112/ES výslovne uvádza, že presun povinnosti odvieť daň je len pri dodaní tovarov a služieb uvedených v prílohe VI. Sťažovateľ v odvolaní namietal, že právny názor súdu je v rozpore s týmto názorom [REDAKOVANÉ], ktorý pre účely ustanovenia čl. 199 bod 1 písm. d) Smernice 2006/112/ES

jednoznačne úzky výklad potvrdil. Odvolací súd k tejto námietke nezaujal žiadne stanovisko...

Podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu stanoví zákon. Najvyšší súd SR je vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, preto Najvyšší súd SR bol povinný obrátiť sa na Súdny dvor EÚ a predložiť prejudiciálnu otázku. Nepredložením prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EU došlo k porušeniu čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a k porušeniu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR.»

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 2 Sžf/93/2014 z 23. 11. 2016 porušil základné právo sťažovateľa KOVOZBER, s. r. o. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR.

2. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 2 Sžf/93/2014 z 23. 11. 2016 porušil základné právo sťažovateľa KOVOZBER, s. r. o. na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR.

3. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 2 Sžf/93/2014 z 23. 11. 2016 porušil základné právo sťažovateľa KOVOZBER, s. r. o. na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Rozsudok Najvyššieho súdu SR 2 Sžf/93/2014 z 23. 11. 2016 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

5. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia podľa ustanovenia § 11 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za 2 úkony právnej služby vo výške 294,66 € (2 x 147,33 €) a 2 x za režijný paušál vo výške 17,68 € (2 x 8,84 €), spolu 312,34 € a I)PH 62,47 €. Spolu s DPH 374,81 €.“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Sťažovateľ odôvodnenie svojej sťažnosti proti rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 93/2014 z 23. novembra 2016 založil na troch základných argumentačných pilieroch a to na konštatovaní, že správca dane nemal oprávnenie pre účely daňovej kontroly vo veci platenia DPH prekvalifikovať (s následným prenosom daňovej povinnosti z dodávateľa na nadobúdateľa, t. j. na sťažovateľku) charakter predmetu kúpy na kovový šrot majúci podobu medených a železných častí cievok oproti tomu, ako bol tento tovar, resp. predmet kúpy zadaný v colnom vyhlásení, v ktorom bol deklarovaný ako elektromagnetické bloky cievok, a nie ako šrot, a preto podľa sťažovateľky vo veci konajúce súdy, ako aj správca dane vec nesprávne právne kvalifikovali; ďalej na námietke, že vo veci konajúci najvyšší súd, ako aj pred ním krajský súd nedostatočne zistili skutkový stav, keď odmietli predvolať a vypočítať [REDAKOVANÉ], ktorý ohľadom technického stavu predmetu kúpy podal odborný posudok, aby mohol byť konfrontovaný so znaleckým posudkom č. 95/2010, o ktorý sa rozhodnutie súdov opieralo; a napokon aj na konštatovaní,

že najvyšší súd porušil základné právo sťažovateľky na zákonného sudcu, pretože sa odmietol obrátiť s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor Európskej únie.

10. V súvislosti s námietkami sťažovateľky je nutné v prvom rade podotknúť, že najvyšší súd sa v odvolacom konaní plne stotožnil so závermi krajského súdu, keď konštatoval:

„Odvolací súd... nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za vecne správne a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje.“

11. V súvislosti s prvou námietkou sťažovateľky krajský súd, s názorom ktorého sa identifikoval aj najvyšší súd, svoje rozhodnutie odôvodnil takto

„Námietka žalobcu, že daňový úrad nemôže vlastným úsudkom zmeniť kvalifikáciu tovaru uvedenú v záväznom a právoplatnom rozhodnutí príslušného colného orgánu, je nedôvodná. Spoločnosť [REDAKOVANÉ] doviezla z Ukrajiny v novembri a decembri 2009, ako sama deklarovala v písomnom colnom vyhlásení, a za jeho správne vyplnenie ako aj správne zaradenie tovaru do podpoložky kombinovanej nomenklatúry zodpovedá, uviedla, že dovezeným tovarom sú elektromagnetické bloky cievok, pravdepodobne funkčné s možnosťou ďalšieho využitia. Teda, aký tovar sa dováža neurčuje colný úrad, ale dovozca, ktorý v písomnom colnom vyhlásení deklaruje aký tovar dováža. Colnému úradu ani neboli známe podstatné náležitosti o dovážanom tovare a to, že dovezené bloky cievok neboli ďalej použiteľné na účely, pre ktoré boli vyhotovené, lebo toto bolo zistené až zo znaleckého posudku č. 95/2010, ktorý si zadovážil sám dovozca ([REDAKOVANÉ]), potom čo boli dovezené na územie SR.

Najzákladnejšou a najpodstatnejšou námietkou žalobcu v podanej žalobe je námietka, či správca dane správne v danom prípade aplikoval ustanovenie § 69 ods. 12 zák. č. 222/2004 Z. z. aj v zmysle článku 199 ods. 1 písm. d) Smernice Rady 2006/112/ES a prílohy č. VI uvedenej smernice.

Podľa § 69 ods. 12 zák. č. 222/2004 Z. z. platiteľ, ktorý je príjemcom plnenia od iného platiteľa je povinný platiť daň vzťahujúcu sa na dodanie kovového odpadu a kovového šrotu v tuzemsku; kovovým odpadom a kovovým šrotom sa rozumie kovový odpad a kovový šrot z výroby alebo z mechanického opracovania kovov a kovové predmety ďalej už nepoužiteľné, vzhľadom na ich zlomenie, rozrezanie, opotrebenie, alebo z podobných dôvodov...

Podľa článku 199 ods. 1 písm. d) Smernice Rady 2006/112/ES členské štáty môžu stanoviť, že osobou povinnou platiť DPH je zdaniteľná osoba, ktorej bola vykonaná ktorákoľvek z týchto dodávok; dodanie použitého materiálu, použitého materiálu nevhodného na opätovné použitie v rovnakom stave, šrotu, priemyselného a nepriemyselného odpadu, recyklovateľného odpadu, čiastočne spracovaného odpadu a určitých tovarov a služieb, ako je uvedené v prílohe VI;...

Na základe preukázania, že v danom prípade došlo k dodaniu kovového odpadu a kovového šrotu platiteľom dane z hľadiska uplatňovania zák. č. 222/2004 Z. z. (do ktorého bola transformovaná aj Smernica Rady 2006/112/ES) sa od 1. 4. 2009 vzťahuje aj na ustanovenie § 69 ods. 12 zák. č. 222/2004 Z. z., podľa ktorého pri dodaní kovového odpadu a kovového šrotu v tuzemsku je povinný platiť daň platiteľ, ktorému je tento tovar dodaný. Na účely tohto zákona sa kovovým odpadom a kovovým šrotom v zmysle citovaného ustanovenia § 69 ods. 12 rozumie kovový odpad a šrot z výroby alebo z mechanického opracovania kovov a kovové predmety ďalej už nepoužiteľné, vzhľadom na ich zlomenie, rozrezanie, opotrebovanie alebo z podobných dôvodov. Zároveň tu treba uviesť, že priamo z článku 199 ods. 1 písm. d) Smernice vyplýva, že sa jedná aj o dodávky použitého materiálu nevhodného na opätovné použitie v rovnakom stave.

Podľa názoru súdu správca dane v danom prípade mal dostatočne preukázané, aby dospel k záveru, že predmetom zdaniteľného obchodu medzi spoločnosťou [REDAKOVANÉ] a s. a spoločnosťou KOVOZBER, s.r.o. došlo k zdaniteľnému obchodu, ktorého predmetom bol kovový odpad a preto v danom prípade bolo správne aplikovať ustanovenie § 69 ods. 12 zák. č. 222/2004 Z. z. aj v súlade s transformovanou Smernicou Rady 2006/112/ES a jej prílohy č. VI.“

11.1 Najvyšší súd na doplnenie dôvodov krajského súdu v tomto smere dodal:

«... Nie je dôvodné ani vytýkanie, že v súvislosti s ustálením základnej právnej otázky (či predmet dodávky bol alebo nebol kovovým odpadom a šrotom), t. j. správnosťou aplikácie ust. § 69 ods. 12 zák. č. 222/2004 Z. z. o DPH a čl. 199 ods. 1 písm. d) Smernice 2006/112/ES a jej prílohy VI, bol skutkovým okolnostiam, ktoré medzi účastníkmi neboli sporné, prisúdený iný právny význam, ako im prisúdil žalobca. V priebehu konania žalobca najskôr zotrval na povinnosti daňových orgánov rešpektovať na účely rozhodovania o povinnosti platiť DPH zatriedenie tovaru vykonané dovozcom tovaru na územie SR v colnom prehlásení, bez ohľadu na to, že znalecký posudok vyžiadaný a predložený samotným žalobcom takúto kategorizáciu poprel (záver o nepoužiteľnosti na pôvodne určený účel). Zároveň spochybňoval správnosť postupu daňových orgánov, keď vzhľadom na objektívne zistený (a pôvodne samotným žalobcom akceptovaný záver o nepoužiteľnosti tovaru zanesený do kúpnej zmluvy) dospeli daňové orgány k záveru, že tovar spĺňal kritériá pre uznanie za kovový odpad a kovový šrot nielen v zmysle čl. 69 ods. 12 zák. č. 222/2004 Z. z. DPH ale aj čl. 199 ods. 1 písm. d) Smernice Rady 2006/112/ES. Súd sa stotožnil s logickou argumentáciou daňových orgánov odôvodňujúcou správnosť posúdenia tovaru ako kovový odpad a kovový šrot s dôsledkami na prenos daňovej povinnosti. Treba zdôrazniť, že daňové orgány postupovali v konaní v súlade s ich zákonnou úlohou a povinnosťou, ktorou je zabezpečenie správneho určenia a vyrubenia dane, pri súčasnom použití najvhodnejších prostriedkov.

... žalobca ako podnikateľ o. i. aj v oblasti nakladania s kovovým odpadom mal a musel mať vedomosť o platnej právnej úprave daňovej povinnosti pri kúpe kovového odpadu, pričom charakter tovaru ako kovový odpad jednoznačne vyplynul tak z kúpnej zmluvy, ako aj zo znaleckého posudku s obsahom ktorého bol v čase nadobudnutia tovaru oboznámený.

Nie je daný relevantný dôvod na spochybňovanie v konaní vyvodeného záveru o tom, že dodané bloky cievok resp. medené a železné časti cievok je dôvodné považovať za dodanie tovaru v zmysle prílohy VI Smernice. Krajský súd správne považoval dodaný tovar za charakterizovateľný (str. 22 písomného vyhotovenia rozsudku) v zmysle dikcie § 69 ods. 12 zák. č. 222/2004 Z. z. o DPH za „... kovové predmety ďalej už nepoužiteľné vzhľadom na ich zlomenie, rozrezanie, opotrebovanie, alebo z podobných dôvodov“ a v zmysle čl. 199 ods. 1 písm. d) Smernice za „... dodávky použitého materiálu nevhodného

na opätovné použitie v rovnakom stave“ Nie je dôvodná námietka žalobcu, že na preukázanie správnosti takéhoto posúdenia by sa malo jednať o odpad, ktorý vznikol v dôsledku niektorej zo spracovateľských operácií v zmysle Prílohy VI Smernice, takáto požiadavka z obsahu Smernice nevyplýva. Výklad, v dôsledku ktorého by na základe takejto argumentácie došlo k tomu, že napr. aj všetky pre opotrebovanie a zastaranosť nepoužiteľné časti strojov a zariadení by neboli zahrnuté do výklad pojmu „kovový odpad“, by nepochybne bola v rozpore s obsahom aj účelom uvedenej právnej úpravy.»

11.2 Z citovaného je zrejmé, že s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa charakteru jej dodaného, resp. jej predaného tovaru v interakcii s jeho charakterom v čase, kedy bol dovezený na naše územie, sa vo veci konajúce súdy vysporiadali konštatáciou, že jeho charakter nie je možné bez ďalšieho automaticky odvodzovať od toho, ako bol tento tovar deklarovaný už v colnom vyhlásení, pretože v tomto smere colné orgány vychádzajú bez ďalšieho iba z údajov uvádzaných samotným dovozcom vyplňajúcim colné vyhlásenie, t. j. colné orgány nedeklarujú záväzne aj pre účely iných verejných konaní (napr. pre účely daňového konania) charakter tohto tovaru. Inými slovami, vyhlásenie dovozcu tovaru o jeho charaktere v čase jeho dovozu nie je nemenné, resp. nie je nepreskúmateľné inými orgánmi verejnej moci pre účely iných konaní, tak ako sa domnieva sťažovateľka. Vzhľadom na uvedené tak správca dane mal kompetenciu vykonať pre účely daňového konania dokazovanie pre účely zistenia skutočného charakteru predmetu zdanenia, pričom výsledky zistené týmto dokazovaním, t. j. zistenie, že v danom prípade sťažovateľka ako platca DPH kúpila kovový šrot v podobe medených a kovových častí cievok, a nie bloky cievok, plne korešpondovalo s údajmi uvedenými v kúpnej zmluve aj samotnou sťažovateľkou, ako aj so závermi znaleckého posudku č. 95/2010. V neposlednom rade, tak ako to vyplýva zo sťažnosti sťažovateľky a z jej príloh, napokon aj sťažovateľka predala ďalej medené a železné časti cievok ako medený a kovový odpad obchodnej spoločnosti [REDACTED]

[REDACTED] Vzhľadom na uvedené skutkové zistenia tak vo veci konajúce súdy verifikovali rozhodnutie správcu dane, ktorý na daný prípad aplikoval § 69 ods. 12 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. v spojení s čl. 199 ods. 1 písm. d) smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 (ďalej len „smernica“), v zmysle ktorých platcom DPH v prípade dodania kovového odpadu a kovového šrotu, t. j. ďalej už nepoužiteľných kovových

predmetov, je ich príjemca, a to bez ohľadu na skutočnosť, či tieto ďalej už nepoužiteľné kovové predmety (šrot) sú alebo nie sú výsledkom spracovateľských operácií v zmysle prílohy VI smernice, ktorá takúto požiadavku explicitne nedeclaruje, tak ako to konštatoval aj najvyšší súd.

12. Pokiaľ ide o druhú z námietok sťažovateľky, najvyšší súd uviedol:

„Nedôvodne bol spochybňovaný postup krajského súdu aj v súvislosti s nevykonaním navrhovanej konfrontácie autora predloženého znaleckého posudku a svedka [REDACTED] k otázke ďalšej použiteľnosti blokov cievok. Súd zhodne so žalovaným správne vyhodnotili význam znaleckého posudku, opierajúceho sa o konkrétne údaje a ich vyhodnotenie, oproti odbornému vyjadreniu ktorého obsah bol všeobecný, neopieral sa o žiadne kvantifikované údaje, naviac za situácie keď už neexistuje predmet, ktorého sa týkajú odlišné závery. K možnosti použitia znaleckého posudku neobstaraného správcom dane odvolací súd uvádza, že tento postup bol plne v súlade s ust. § 29 ods. 2 a 4 zák. č. 511/1992 Z. z.“

12.1 Z uvedeného v kontexte s rozhodnutím krajského súdu vyplýva, že správca dane pri svojom rozhodnutí vychádzal aj zo záverov znaleckého posudku č. 95/2010 spracovaného autorizovaným znalcom na objednávku obchodnej spoločnosti [REDACTED], ktorý bol spracovaný pre účely posúdenia technického stavu blokov cievok v čase ich dovozu na naše územie, a to pre účely zistenia ich ďalšieho využitia. Správca dane v tejto súvislosti odmietol ako svedka vypočítať [REDACTED], ktorý sa mal podieľať na tvorbe smernice a ktorého svedectva sa sťažovateľka dovoľavala. Vo veci konajúcej súdy odobrili postup správcu dane s odôvodnením, že ani vyjadrenia [REDACTED] označené ako odborný posudok nemôžu nič zmeniť na záveroch znaleckého posudku, toľž keď pri jeho spracovaní mal znalec bloky cievok k dispozícii a podrobil ich rôznym meraniam, zatiaľ čo menovaný svedok podal svoje vyjadrenie v čase, keď tieto bloky cievok už ani neexistovali, takže v konečnom dôsledku by jeho tvrdenia ani neboli explicitne verifikovateľné.

12.2 V súvislosti s námietkou sťažovateľky, že pre účely daňového konania nie je možné využiť závery znaleckého posudku, ktorý nebol spracovaný na podnet správcu dane a pre účely daňového konania, ale bol spracovaný na podnet daňového subjektu, najvyšší

súd ústavne udržateľným spôsobom (aj keď nesprávnym číselným označením zákona, pozn.) odkázal na ustanovenie zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorému predchádzal zrušený zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov účinný do 31. decembra 2011, pozn.), podľa § 24 ods. 4 ktorého (ako to správne na strane 17 rozsudku uviedol aj krajský súd, pozn.) možno ako dôkaz použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, „*znalecké posudky*“, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

13. Napokon v súvislosti s poslednou treťou námietkou sťažovateľky najvyšší súd v kontexte už uvedeného svoje stanovisko odôvodnil takto:

„Za týchto okolností aj odvolací súd považuje v danej veci aplikáciu ust. § 69 ods. 12 zák. č. 222/2004 Z. z. o DPH za súladnú s čl. 199 ods. 1 písm. d) Smernice ako aj nesporným účelom úpravy č. 199 ods. 1 Smernice. Vychádzajúc z uvedeného považoval návrh, aby Najvyšší súd SR predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke v zmysle čl. 267 ZFEÚ za nedôvodný, nakoľko aplikovaná právna úprava pojmu železný odpad a neželezný odpad, zakladajúca sa na transpozícii čl. 199 Smernice do ust. § 69 zák. č. 222/2004 Z. z. o DPH je jednoznačná a polozenie predbežnej otázky nepovažuje odvolací súd za potrebné na posúdenie toho, že príslušné ustanovenie vnútroštátneho práva odporuje právu Únie.“

14. Vzhľadom na udržateľnosť záverov najvyššieho súdu v zmysle bodu 11.2 tohto rozhodnutia možno aj uvedené odôvodnenie o jednoznačnosti aplikovanej právnej úpravy považovať za logické a neodporujúce jej účelu a zmyslu.

15. Uvedené závery najvyššieho súdu, ako aj závery krajského súdu, s ktorými sa najvyšší súd v celom rozsahu stotožnil, možno považovať za logické, ústavne udržateľné a podľa ústavného súdu im nemožno vyčítať takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok

arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

16. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

17. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľke náhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jej práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti, ktorými sa sťažovateľka domáhala týchto nárokov, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2017